



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom. CSc., advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 5 C 60/2014 z 22. septembra 2016, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 78/2017 z 24. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1

ústavy a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 60/2014 z 22. septembra 2016, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 78/2017 z 24. októbra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ a spol. sa žalobou podanou 25. augusta 2014 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 60/2014 domáhali voči žalovaným určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“), a to z titulu vlastníckeho práva ich právneho predchodcu k týmto nehnuteľnostiam. Okresný súd žalobu sťažovateľa a spol. rozsudkom z 22. septembra 2016 zamietol, a to na tom skutkovom základe, že z notárskej zápisnice, ktorú sťažovateľ a spol. predložili ako dôkaz o vlastníckom práve ich právneho predchodcu k sporným nehnuteľnostiam, nevyplývalo, žeby aj ich právny predchodca bol vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom okresný súd vo svojom rozsudku okrem iného tiež uviedol:

«Žalobcovia svoje spoluvlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam odvodzovali od svojho právneho predchodcu, ktorý bol vlastníkom pôvodnej parcely č. ■■■ zapísanej v PKV č. ■■■. Z tejto parcely však preukázateľne sporné parcely nevznikli. Časť parcely ■■■ bola vyvlastnená. Časť žalobcovia scudzili a v časti aj naďalej zoslali podielovými spoluvlastníkmi. Z vykonaného dokazovania, konkrétne z identifikácie parciel a oznámení katastrálneho odboru Okresného úradu Bánovce nad Bebravou bolo preukázané, že sporné parcely vznikli z pôvodnej pozemkovoknižnej parcely č. ■■■, ktorá nikdy nepatrila ani žalobcom, ani ich právnym predchodcom a bola verejným majetkom, teda majetkom štátu, ktorý sporné parcely žalovanému 1/ aj previedol. Táto parcela sa v notárskej zápisnici, ktorú žalobcovia predložili ako dôkaz o ich vlastníckom práve k sporným parcelám, ani nespomína. Žalobcovia tak neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že by k parcelám registra „C“ v katastrálnom území ■■■■ pare. č... mali nielenže vlastnícke právo, ale aj akýkoľvek iný právny vzťah.»

3. Krajský súd v odvolacom konaní proti označenému rozsudku okresného súdu tento vo výroku o zmietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil, a to

rozsudkom sp. zn. 6 Co 78/2017 z 24. októbra 2017, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu.

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv, a to v príčinnej súvislosti s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 60/2014 z 22. septembra 2016, ako aj s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 78/2017 z 24. októbra 2017, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že (i) krajský súd „... neposúdil odvolacie dôvody správne...“, a tiež tým, že (ii) krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu spočívajúce v tom, že okresný súd nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom vyhlásil aj rozhodnutie vo veci samej, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ sa z neúčasti na pojednávaní riadne vopred ospravedlnil z dôvodu jeho hospitalizácie a ospravedlnila sa aj žalobkyňa v 3. rade, ktorú mal na toto pojednávanie odvieť sťažovateľ kvôli jej imobilite, pričom žiadali, aby okresný súd nekonal v ich neprítomnosti.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - ██████████..., na súdnu ochranu zaručené čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 5C/60/2014-205 zo dňa 22.09.2016 a rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 6Co/78/2017- 244 zo dňa 24.10.2017, porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 5 C/60/2014-205 zo dňa 22.09.2016 a rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 6Co/78/2017-244 zo dňa 24.10.2017 a vec sa vracia Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Trenčín povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava, nasledovne:

a, 2x režijný paušál = 8,84 eur.... $8,84 \times 2 = 17,68$ eur

b, 2x právny úkon = 143 eur ... $143 \times 2 = 286$ eur

Celkovo trovy právneho zastúpenia: 17,68+286= 303,68 eur. “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. K namietanému rozsudku okresného súdu

8.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný rozsudok okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

8.2 Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

8.3 Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ v príčinnej súvislosti s rozsudkom okresného súdu namieta, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

8.4 Podľa ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania, sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého výroku rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 C 60/2014 z 22. septembra 2016 o zamietnutí žaloby, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

8.5 Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti rozsudku okresného súdu, pozn.) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9. K namietanému rozsudku krajského súdu

9.1 V súvislosti s napádaným rozsudkom krajského súdu je v prvom rade potrebné podotknúť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu,

ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

9.2 Krajský súd svoje rozhodnutie v jeho podstatnej časti takto odôvodnil:

„Preskúmaním veci krajský súd zistil, že rozsudok okresného súdu je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1.2 CSP...

V prejednávanej veci krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany, skonštatoval, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a v napadnutom rozsudku sa riadne vysporiadal so skutkovou i právnou argumentáciou strán vznesenou v prvostupňovom konaní. Krajský súd sa v zmysle vyššie uvedeného v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd. ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje...

Žalobcovia 1/2/ k veci samotnej vo svojom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Okresný súd riadne odôvodnil, prečo nevykonal ďalšie žalobcami navrhnuté dôkazy (výsluch svedkov..., a teda odvolacia námietka žalobcov 1/, 2/, že okresný súd svojim postupom znemožnil vykonať ďalšie dokazovanie, neobstojí, a to i s poukazom na to, že v odvolaní namietaný dôkazný prostriedok (výsluch svedka ██████████) ani nie je možné objektívne vykonať, pretože

menovaný medzičasom zomrel. Na základe týchto skutočností krajský súd konštatuje, že v prvoinštančnom konaní nezistil, že by zo strany okresného súdu došlo k bezdôvodnému nevykonaniu odvolateľom navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností.“

9.3 V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa ústavný súd podotýka, že sťažovateľ okrem konštatovania o jeho nesúhlasnom postoji k rozhodnutiu krajského súdu a skrz neho aj k rozhodnutiu okresného súdu túto svoju námietku žiadnym spôsobom bližšie nekonkretizoval, t. j. neuviedol, v čom vidí nesprávnosť skutkových zistení konajúcich súdov, ani to, v čom je nesprávne ich právne posúdenie veci. V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá ex offio prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa en bloc preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd.

9.4 Zo sťažovateľom predložených rozhodnutí vyplýva, že v prvom rade okresný súd a stotožniac sa s ním aj krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnili ústavne udržateľnými závermi, v zmysle ktorých sťažovateľ a spol. neunesli dôkazné bremeno ich tvrdení o vlastníckom práve ich právneho predchodcu k sporným nehnuteľnostiam, od existencie ktorého odvodzovali nimi žalovaný právny nárok, a súčasne sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nepreukázal, z akého dôvodu by tento záver bol nesprávny alebo ústavne neudržateľný (napr. ktoré z vykonaných dôkazov nasvedčujú opaku a pod.), pričom takéto dôvody nie sú zrejmé ani zo samotnej sťažnosti, preto, pokiaľ ide o túto námietku, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

9.5 V súvislosti s druhou námietkou sťažovateľa, podľa ktorej mal krajský súd celkom bezdôvodne odobriť postup okresného súdu, ktorý vo veci nariadil pojednávanie a vec meritórne na pojednávaní aj rozhodol, a to v neprítomnosti sťažovateľa a spol., aj napriek tomu, že sťažovateľ sa z neúčasti na tomto pojednávaní vopred ospravedlnil

z objektívneho dôvodu (hospitalizácia) a žiadal, aby sa nekonalo v jeho neprítomnosti, krajský súd svoje rozhodnutie v tejto časti takto odôvodnil:

„Z obsahu spisu krajský súd zistil, že žalobcovia 1/,2/ sú od začatia konania zastúpení advokátom, JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc.. Menovaného advokáta na svoje zastupovanie v konaní dňa 19.08.2014 splnomocnila i žalobkyňa 3/. Žalobcovia (vrátane pôvodného žalobcu 3/ [REDACTED]) boli na pojednávanie sudu dňa 05.02.2015 riadne predvolaní, avšak tohto pojednávania sa za stranu žalobcov zúčastnil len žalobca 1/ a zástupca žalobcov 1/ až 4/ prostredníctvom advokátskeho koncipienta. Neúčast' žalobcov 2/ až 4/ ich zástupca ospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadali. Na tomto pojednávaní došlo k výsluchu žalobcu 1/. Podaním zo dňa 16.02.2015 zástupca žalobcov oznámil, že došlo k ukončeniu zastúpenia žalobkyne 3/ jeho osobou ku dňu 15.02.2015 a žalobkyňu 3/ bude zastupovať žalobca 1/. Súd následne nariadil pojednávanie na deň 22.09.2016, na ktorý termín o.i. predvolal žalobcov 1/ až 3/ i zástupcu žalobcov 1/, 2/. Žalobca 1/ prostredníctvom zástupcu podaním, doručeným súdu dňa 20.09.2016, oznámil, že v tento deň bol hospitalizovaný v nemocnici z dôvodu zdravotného problému s nohou, ktorý mu bráni pohybovať sa a spôsobuje jeho imobilitu. Zástupca žalobcov 1/. 2/ ospravedlnil neúčast' žalobcu 1/ a aj svoju neúčast' na pojednávaní dňa 22.09.2016 s tým, že klient - žalobca 1/ nesúhlasí, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, chce byť pri konaní prítomný aj z dôvodu, že zastupuje iných žalobcov v tomto konaní a zložitost' veci si to vyžaduje. Okresný súd obratom zástupcovi žalobcu 1/ oznámil s poukazom na § 183 ods. 1 CSP, že žalobca 1/ už boí vypočutý, jeho účasť nie je nevyhnutná na pojednávaní a v konaní je zastúpený advokátom. Skutočnosť, že zastupuje žalobkyňu 3/. nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože ju zastupuje ako fyzická osoba, žalobkyňa 3/ má možnosť dať sa zastúpiť advokátom (pričom v konaní už advokátom zastúpená bola), a sama bola na pojednávaní predvolaná. Žalobkyňa 3/ súdu podaním, doručeným dňa 21.09.2016, oznámila, že žalobca 1/ bol hospitalizovaný a nemôže sa zúčastniť na pojednávaní. Na pojednávanie dňa 22.09.2016 sa ani ona nebude reálne schopná dostaviť, pretože je imobilná a spoliehala sa na neho. Nesúhlasí, aby pojednávanie prebehlo bez jej prítomnosti, ktorú nemôže inak zabezpečiť a bez prítomnosti jej zástupcu. Okresný súd telefonicky žalobkyňu 3/ kontaktoval a oznámil jej, že jej žiadosť o zrušenie pojednávania súd neakceptuje a pojednávanie sa bude konať. Okresný súd na pojednávaní

dňa 22.09.2016 oboznámil listinné dôkazy, vypočul si vyjadrenia zástupcov strán, pričom na výzvu súdu podľa § 182 CSP. aby zhrnuli svoje návrhy, vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci, zástupca žalobcov 1/, 2/ podal vyjadrenie, ktoré je zachytené v zápisnici. Zástupca žalobcov 1/, 2/ ani žalovaný návrhy na doplnenie dokazovania nemali. Okresný súd na predmetnom pojednávaní vyhlásil rozsudok vo veci samej...

V prejednávanej veci sa žalobca 1/ ospravedlnil z pojednávania súdu dňa 22.09.2016 zo závažných zdravotných dôvodov, pre ktoré bol hospitalizovaný, ktorú skutočnosť možno považovať za dôležitý dôvod, pre ktorý sa strana nemôže dostaviť na pojednávanie v zmysle § 183 ods. 1 CSP. V konaní však nebola splnená druhá, kumulatívna zákonná podmienka pre odročenie pojednávania okresného sudu dňa 22.09.2016. a to okolnosť, že od strany, teda žalobcu 1/, nebolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechal zastúpiť. Naopak, žalobca 1/ bol v konaní od počiatku zastúpený advokátom, ktorý sa na predmetnom pojednávaní súdu i zúčastnil (prostredníctvom koncipienta) a žalobcov 1/, 2/ riadne zastupoval. Skutočnosť, že žalobca 1/ zastupoval žalobkyňu 3/ ako fyzická osoba, nemožno považovať za dôležitý dôvod, pre ktorý sa strana (žalobca 1/) nemôže dostaviť na pojednávanie v zmysle § 183 ods. 1 CSP. Žalobca 1/ pritom v konaní vypočutý bol, a to na pojednávaní dňa 05.02.2015.

Žalobca 2/ sa pojednávania okresného súdu dňa 22.09.2016 nezúčastnil, svoju neúčasť vopred neospravedlnil a o odročenie pojednávania nepožiadala. Na pojednávaní sa zúčastnil jeho zástupca (advokátsky koncipient), ktorý súčasne zastupoval i žalobcu 1/.

Pokiaľ ide o žalobkyňu 3/, krajský súd konštatuje, že menovaná proti rozsudku okresného súdu odvolanie nepodala a vo vzťahu k nej nadobudol tento právoplatnosť dňa 05.11.2016.

Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietajú, že žalobca 1/ nemohol predniesť záverečnú reč, krajský súd poukazuje na to, že zástupca žalobcu 1/, advokát, ktorý je oprávnený na všetky úkony, ako strana (§ 92 ods. 2 CSP) na výzvu súdu na pojednávaní dňa 22.09.2016 zhrnul svoje návrhy a vyjadril sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci v zmysle § 182 CSP. Odvolacia námietka žalobcov 1/.2/ potom nie je dôvodná a nevychádza zo skutočného priebehu daného pojednávania.“

9.6 Z citovaného je zrejmé, že krajský súd s plnou vážnosťou a detailne preskúmal námietku sťažovateľa o neakceptovaní jeho žiadosti, aby okresný súd nekonal v jeho neprítomnosti, pričom dôvodiac logickými a ústavne akceptovateľnými závermi dospel k zisteniu, že postup okresného súdu bol zákonný a žiadnym spôsobom sťažovateľa nepoškodil na jeho právach, pričom ani podľa ústavného súdu týmto záverom nemožno vytknúť neústavnosť či arbitrárnosť. Je síce pravdou, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu v 1. rade vopred závažným dôvodom, a to svojou hospitalizáciou, ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní nariadenom na 22. september 2016, avšak v danom prípade, tak ako to konštatoval aj krajský súd, nebol kumulatívne (súčasne) naplnený aj druhý zo zákonných predpokladov na odročenie pojednávania podľa § 183 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého okrem ospravedlnenia sporovej strany z neúčasti na pojednávaní zo závažného dôvodu tu musí byť predpoklad, že „...zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť“. V danom prípade je však zrejmé, že od sťažovateľa bolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na predmetnom pojednávaní dal zastúpiť, ba čo viac, on aj zastúpený bol, a to nielen fyzickou osobou, ale kvalifikovaným advokátom, ktorý sa na tomto dotknutom pojednávaní aj zúčastnil a sťažovateľa a spol. riadne zastupoval, takže procesné práva sťažovateľa ako sporovej strany v tomto konaní neboli žiadnym spôsobom porušené, ba navyše sťažovateľ mal možnosť sa k veci na skoršom pojednávaní aj vyjadriť (pozri zásadu sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 Civilného sporového poriadku).

9.7 V súvislosti so zastupovaním žalobkyne v 3. rade sťažovateľom na pojednávaní konanom 22. septembra 2016, na ktorom sa tiež nezúčastnila, je nutné podotknúť, že ani v tomto prípade nebola minimálne kumulatívne splnená druhá podmienka na odročenie pojednávania, a to že by od nej nebolo možné spravodlivo očakávať, aby sa dala v konaní zastupovať advokátom, ktorý ju navyše v tomto konaní už aj zastupoval. Navyše, opäť s ohľadom na zásadu sudcovskej koncentrácie konania nemožno akceptovať ani námietku, že žalobkyňa v 3. rade sa v konaní, ktoré trvalo od roku 2014, nemala možnosť vyjadriť aj skôr, a to hoci aj písomne. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že nemohol účinne zastupovať žalobkyňu v 3. rade, je nutné okrem už uvedeného tiež podotknúť, že v konaní

podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže sťažovateľ namietať len porušenie svojich práv, a nie práv iných osôb.

9.8 Vzhľadom na uvedené sú závery krajského súdu v napádanom rozsudku podľa ústavného súdu založené na logických konštrukciách, nevykazujú znaky arbitrárnosti ani svojvôle a sú plne ústavne udržateľné, bez zjavných rozporov s aplikovanou právnou úpravou, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9.9 O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

9.10 Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018